

Repertoriul jurisprudenței

Cauza T-585/14

**Republica Slovenia
împotriva
Comisiei Europene**

„Acțiune în anulare — Resurse proprii ale Uniunii — Responsabilitate financiară a statelor membre — Obligația de a plăti Comisiei valoarea corespunzătoare unei pierderi de resurse proprii — Scrisoare a Comisiei — Act care nu este supus căilor de atac — Inadmisibilitate”

Sumar – Ordonanța Tribunalului (Camera a treia extinsă) din 14 septembrie 2015

1. *Acțiune în anulare — Acte supuse căilor de atac — Noțiune — Acte care produc efecte juridice obligatorii — Scrisoare a Comisiei prin care un stat membru este invitat în mod informal să pună la dispoziția bugetului Uniunii resurse proprii tradiționale — Excludere — Scrisoare care nu produce efecte juridice obligatorii — Inadmisibilitatea acțiunii*

(art. 258 TFUE și 263 TFUE; Regulamentul nr. 1150/2000 al Consiliului; Decizia 2007/436 a Consiliului)

2. *Resurse proprii ale Uniunii Europene — Constatarea și punerea la dispoziție de către statele membre — Responsabilitate a statelor membre — Conținut*

[Regulamentul nr. 1150/2000 al Consiliului, art. 2 alin. (1), art. 9 alin. (1) și art. 17 alin. (1) și (2); Decizia 2007/436 a Consiliului, art. 2 alin. (1) lit. (a) și art. 8 alin. (1)]

1. În cadrul unor acțiuni în anulare introduse de state membre sau de instituții, se consideră acte atacabile în sensul articolului 263 TFUE orice dispoziții adoptate de instituții, indiferent de forma acestora, care urmăresc să producă efecte juridice obligatorii.

Or, nu aceasta este situația în cazul unei scrisori a Comisiei prin care aceasta invită în mod informal un stat membru să pună resurse proprii tradiționale la dispoziția bugetului Uniunii. Astfel, aplicarea dispozițiilor Uniunii în materie de punere la dispoziție a resurselor proprii intră în responsabilitatea statelor membre. Niciuna dintre dispozițiile Deciziei 2007/436 privind sistemul de resurse proprii al Comunităților Europene și ale Regulamentului nr. 1150/2000 privind punerea în aplicare a Deciziei 94/728, adoptate în această materie, nu conferă Comisiei competența de a lua decizii cu privire la interpretarea lor. În plus, Comisia nu poate aduce atingere competenței exclusive a Curții de a statua cu privire la conformitatea comportamentului unui stat membru cu Regulamentul nr. 1150/2000. Astfel, Comisia nu are decât posibilitatea, care îi este întotdeauna conferită, să își exprime opinia, care nu este obligatorie în niciun caz pentru autoritățile naționale.

Pe de altă parte, întrucât etapa precontencioasă a procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, prevăzută la articolul 258 TFUE, are ca unic scop să permită statului membru să se conformeze în mod voluntar cerințelor tratatului sau, dacă este cazul, să îi dea ocazia să își justifice poziția, niciunul dintre

actele adoptate de Comisie în acest cadru, inclusiv o scrisoare prin care această instituție invită în mod informal un stat membru să pună resurse proprii tradiționale la dispoziția bugetului Uniunii, nu are forță obligatorie.

(a se vedea punctele 25, 34, 38, 40, 43, 46 și 48)

2. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctele 29-35)